

Arrest

nr. 72 107 van 19 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DRAULANS, die loco advocaat R. BEEKEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 28 juni 2010, verklaart er zich op 29 juni 2010 vluchteling.

1.2. Op 25 juli 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 26 juli 2011 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Lahore (Pakistan). U zou een soennitische moslim zijn. U zou sinds 2007 sympathisant zijn van de Pakistan Muslim League, Qaid-e-Azam ("PML-Q"). Op 25 juli 2009 zou u ruzie gekregen hebben met Haji Mohammad Isaac, een minister van de provincie Punjab, over een betonconstructie voor uw winkel. De politie zou tegen deze minister Haji Mohammad Isaac een First Information Report ("FIR") hebben ingediend. Op 1 augustus 2009 vonden er rellen plaats tussen christenen en moslims. Op 4 of 5 augustus 2009 zou u gearresteerd zijn geweest. De minister zou u laten beschuldigen hebben van betrokkenheid bij de rellen. Na anderhalve maand in de gevangenis kwam u vrij door omkoping. U zou daarna vertrokken zijn naar Lahore. In januari 2010 zou u vertrokken zijn naar Multan. U zou hier anderhalve maand verbleven hebben. U zou Pakistan verlaten hebben op 3 maart 2010. Via Karachi reisde u per boot, trein, vrachtwagen en auto naar België. U diende hier op 29 juni 2010 een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u kopieën van volgende documenten voor: uw geboorteakte, een schoolcertificaat, medische documenten aangaande uw vader, een First Information Report ("FIR") tegen u, documenten van de rechtbank tegen u, een "FIR" ingediend tegen de minister, twee krantenartikels (kopies), een "FIR" betreffende uw vriend en documenten van de rechtbank aangaande uw vriend.

B. Motivering Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen. Ten eerste, en wat betreft de "FIR" tegen de minister, verklaarde u dat u tegen de politie zou gezegd hebben om een "FIR" in te dienen tegen een minister van de provincie Punjab (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen p.9). Een politieofficier zou echter de klacht uit zijn naam hebben neergelegd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen p.9 en p.14) en hoewel u eerst aangaf dat u de politie aanzette die "FIR" in te dienen, gaf u uiteindelijk aan dat u niet de aanklager was (zie gehoorverslag CGVS p.9). U legde eveneens deze "FIR" voor, maar deze kan niet staven dat u enig initiatief nam tot het opstellen van dit document. U stelde bovendien dat het niets serieus betrof en dat er verder niets is gebeurd (zie gehoorverslag CGVS p.14). Verder gaf u aan dat de minister niet meer aan de macht is. Hij zou ontslag genomen hebben (zie gehoorverslag CGVS p.13). Ten slotte betreft dit slechts een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Daar fotokopies allerlei mogelijkheden bieden tot knip- en plakwerk, is er geen garantie voor de authenticiteit van het voorgelegde krantenartikel. Ten tweede, en wat betreft de juridische problemen die u beweerde te hebben, legde u een "FIR", twee documenten van een rechtbank en krantenartikels voor. Wat de documenten van de rechtbank betreft, moet opgemerkt worden dat deze documenten slechts fotokopieën (zie gehoorverslag CGVS p.10) zijn zonder zegels of stempels. Aldus kan de authenticiteit niet worden gegarandeerd en kan ook de authenticiteit van de "FIR" betwijfeld worden. Wat hier ook van zij, het is niet voldoende om slechts documenten neer te leggen. Deze dienen ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen. Zo kon u echter enkel aangegeven dat u werd aangeklaagd onder artikel 302 van de Pakistaanse 'Penal Code' (zie gehoorverslag CGVS p.9). Uit de "FIR" blijkt dat er meerdere artikels vermeld zijn namelijk 295/380, 324/436, 144 en 302/145 (zie document). Zo wist u ook niet welke straf u kon krijgen (zie gehoorverslag CGVS p.15). Zo stelde u dat de minister u vals heeft laten beschuldigen van betrokkenheid in de rellen (zie gehoorverslag CGVS p.13), maar gaf u aan dat, volgens de documenten, het Almas Hamid Masih was die u aangeklaagd heeft (zie gehoorverslag CGVS p.14). De documenten tonen dan ook niet aan dat de minister u niet zelf aangeklaagd heeft. U gaf ook aan dat u de gevangenis na anderhalve maand kon verlaten door middel van geld te betalen (zie gehoorverslag CGVS p.5, p.13 en p.14). Indien u daadwerkelijk problemen kende met een minister is het weinig aannemelijk dat u de gevangenis zou verlaten hebben door geld te betalen, ondanks het corrupte karakter van Pakistan. U kon ook niet aangeven of uw zaak nog lopende is in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.10). U zou geïnformeerd hebben naar uw zaak bij een vriend. Hij zou echter gezegd hebben dat hij daar niet wil over nadenken (zie gehoorverslag CGVS p.10). U had een advocaat kunnen raadplegen, maar u hebt dit niet gedaan (zie gehoorverslag CGVS p.10). U heeft dan ook geen enkele notie van de huidige stand van zaken in deze aanklacht, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt. Wat het krantenartikel betreft, gaf u aan dat uw volledige naam hierin vermeld staat (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen p.8), maar na vertaling blijkt dat erin staat Mohammad zoon van Ashraf. Ten slotte merkt het CGVS op dat u steeds slechts kopieën van deze documenten voorlegde, evenals van uw geboorteakte. Daar fotokopies allerlei mogelijkheden bieden tot knip- en plakwerk, bestaat er geen garantie betreffende de authenticiteit van het voorgelegde documenten. Op basis van deze bevindingen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering een vrees te moeten koesteren voor deze aanklacht. Ten derde dient

opgemerkt te worden dat u een aantal maanden in Lahore verbleef bij de oom langs moederszijde (zie gehoorverslag CGVS p.3). In Lahore kende u geen problemen (zie gehoorverslag CGVS p.16). U verbleef ook een aantal maanden in Multan bij uw oom langs vaderszijde, waar u eveneens geen problemen kende (zie gehoorverslag CGVS p.4 en p.16). Gezien de ongeloofwaardigheid van valse zaak die tegen u hangende zou zijn, is het intern vluchtalternatief dan ook op u van toepassing. Ten vierde kan er geen geloof worden gehecht aan de beschrijving van uw vluchtroute. Deze kwam stereotiep en vaag over. Zo weet u niet door welke landen, steden of dorpen u hebt gereisd van Karachi naar België (zie gehoorverslag CGVS p.11). U kende ook de naam niet van het schip waarmee u reisde, noch wist u waar u zou aangemeerd zijn (zie gehoorverslag CGVS p.11). Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde reisweg. Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat u verklaarde niet over een Pakistaanse identiteitskaart te beschikken (zie gehoorverslag CGVS p.7). U zou nooit een identiteitskaart aangevraagd hebben omdat u dit nooit nodig had (zie gehoorverslag CGVS p.7 en p.15). Dit is opmerkelijk gezien een identiteitskaart wettelijk verplicht is in Pakistan (zie documenten blauwe map). De hierboven nog niet besproken door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De medische documenten aangaande uw vader kan zondermeer aanvaard worden. Het schoolcertificaat voegt niets wezenlijks toe aan uw asielaanvraag. De documenten betreffende uw vriend kunnen aanvaard worden maar hebben geen betrekking tot uw individuele asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept in een enig middel de onwettigheid in door schending van de motiveringsplicht en schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Volgens verzoeker motiveert het Commissariaat-generaal ten onrechte dat een minister die ontslag genomen heeft, geen macht meer zou hebben. Verzoeker stelt dat de heer Haji Mohammad Isaac een machtig man is gebleven en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) dit had moeten verifiëren wat het niet gedaan heeft. Bovendien motiveert het Commissariaat-generaal ten onrechte dat het niet voorhanden hebben van originelen een afdoende grond tot weigering van een vluchtelingenstatuut zou behelzen. Verzoekende partij benadrukt dat men haar niet kwalijk kan nemen dat zij in haar vlucht niet in staat was om de originelen te bemachtigen. Indien het Commissariaat-generaal meent dat er door het gebrek aan originelen een leemte zou zijn, had zij zelf de nodige navragen moeten doen. Verzoeker betwist tevens dat uit het door hem slechts opsommen van één strafartikel kan worden afgeleid dat hij onterecht vreest voor vervolging. Verzoeker is immers van mening dat indien het ene strafartikel al een vrees voor het leven inboezemt de meerdere strafartikelen dit zeker zullen doen. Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing stelt dat *“De documenten tonen dan ook niet aan dat de minister u niet zelf aangeklaagd heeft.”* Het Commissariaat-generaal erkent bijgevolg dat uit de documenten blijkt dat de minister hem zelf heeft aangeklaagd, zodat het onjuist is te motiveren dat er geen vrees voor de minister te verwachten valt. Verzoeker meent dat zijn relaas niet ongeloofwaardig wordt omdat hij niet weet wat de stand van zaken is betreffende de jegens hem gerichte strafbepalingen. Het kan verzoeker immers niet kwalijk genomen worden dat hij vluchtte alvorens alles uit te spitten. Verzoeker betwist dat hij over een intern vluchtalternatief zou beschikken en benadrukt dat hij ondergedoken leefde bij zijn ooms. Verzoeker merkt op dat hij geen normaal leven kan leiden en dat men hem sowieso op het spoor zal komen indien hij in Pakistan zou verblijven.

2.2. Er kan vooreerst worden vastgesteld dat verzoeker geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat een identiteitskaart wettelijk verplicht is in Pakistan. Verzoekers verklaring dat hij nooit een identiteitskaart heeft aangevraagd omdat hij dit niet nodig achtte is dan ook niet geloofwaardig. Verzoeker toont derhalve niet aan dat zijn identiteit overeenstemt met de identiteit van de persoon die voorkomt op de geboorteakte en de overige documenten.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekers identiteit overeenstemt met deze op de documenten dan nog kan worden vastgesteld dat de FIR en de documenten van de rechtbank slechts fotokopieën zijn zonder enige bewijswaarde aangezien hiervoor de nodige stempels en zegels ontbreken. Het is bovendien vaste rechtspraak dat gekopieerde en gefaxte documenten gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk zodat zij om die reden geen bewijswaarde hebben. De

vaststelling bovendien dat verzoeker nooit een advocaat nam en niet in het minst op de hoogte is van de verdere evolutie van zijn zaak doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. Een dergelijk gebrek aan interesse relativeert immers op ernstige wijze de ernst en de geloofwaardigheid ervan.

Bovendien blijkt verzoeker niet goed op de hoogte te zijn van de aanklacht tegen hem en zijn zijn verklaringen hieromtrent vaag. Zo kon verzoeker enkel aangegeven dat hij werd aangeklaagd onder artikel 302 van de Pakistaanse 'Penal Code', daar waar uit de neeregelegde "FIR" blijkt dat er meerdere artikels vermeld werden, namelijk de artikelen 295/380, 324/436, 144 en 302/145. Verder wist verzoeker ook niet welke straf hij kon krijgen, noch of zijn zaak nog lopende was (gehoorverslag, 9, 10 en 15). Zijn vriend zou hierover niets hebben willen zeggen en verzoeker zelf heeft nagelaten in dit verband een advocaat te contacteren. Indien verzoeker verklaart, vervolgd te worden voor ernstige misdrijven en hiervoor bescherming te behoeven, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij nadere inspanningen levert om zijn zaken zo nauwkeurig mogelijk voor te brengen. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zich beperkt tot het neerleggen van een aantal documenten en nauwelijks kennis heeft van de inhoud van deze documenten, noch inspanningen leverde om zijn zaak op te volgen.

Gelet op de vage verklaringen over de aangehaalde feiten, het ontbreken van ieder begin van bewijs van identiteit en van authentieke stukken die het relaas kunnen staven kon de commissaris-generaal dan ook terecht besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas. Verzoeker komt derhalve niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Het zorgvuldigheidsbeginsel tenslotte legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER